

Най-силното момиче на света

*На Дайъни Бели
за цялата нейна любов и приятелство*

1.

Джоузи Дженкинс можеше да прави най-различни номера. Можеше да гържи изправен молив на върха на показалеца си. Можеше да чопли носа си, без никога да я види. Можеше да гъделичка котката, докато тя каже: „Престани!“. Но най-големия си номер Джоузи направи един петък, в десет и половина сутринта. Този номер промени живота ѝ.

The Strongest Girl in the World
Text and illustrations copyright © Sally Gardner 1999
All right reserved
2014, Orion Children's Books
a division of the Orion Publishing Group Ltd

Най-силното момиче на света
© Издателство „Фюм“, 2015, 2022
Превод Екатерина Митренцева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-023-8

Всичко се случи в двора на училището, когато Били Бранг заклеци главата си между пръчките на училищната ограда. На помощ на Били се притече класната му – госпожица Джонс, но не успя да направи нищо. Главата на Били Бранг не помръдваше. Доиде и училищната сестра. Напрасно. Били Бранг ставаше все по-червен. Директорът господин Мъррей извика пожарната. Една жена от кухнята намаза с масло подутото лице на Били, но той пак не можа да измъкне главата си измежду пръчките. Били Бранг се беше заклецил неспасяемо.

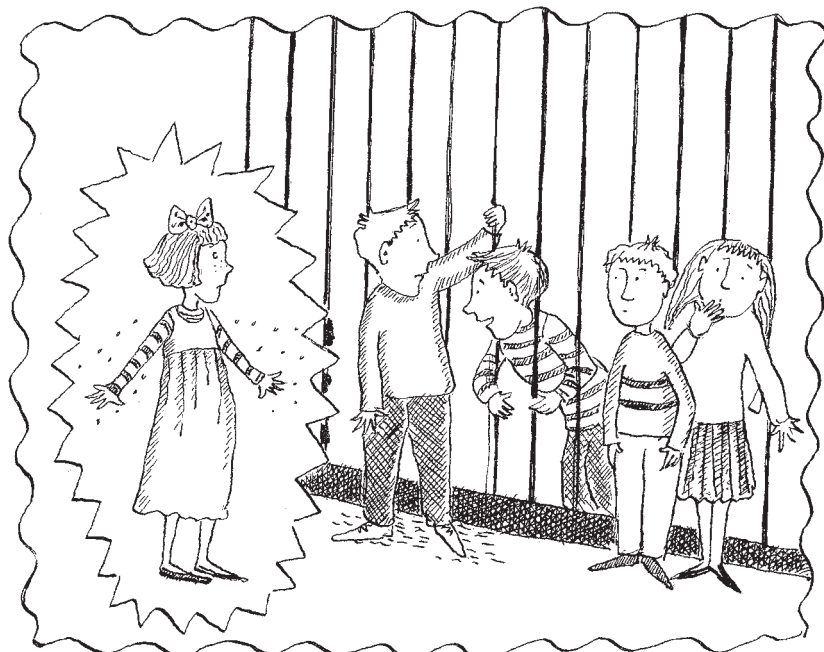

Всички деца се насъбраха край него, за да го видят. Това беше най-интересното забавление в училището от седмица насам.

– Той ще се пръсне ли, госпожице? – попита едно малко момче.

– Госпожице, госпожице, дали ще трябва да отрежат главата му? – попита друго.

– Не, разбира се – намръщи се госпожица Джонс. – Хайде, деца, моля ви, не се трупайте така.

Били Бранд започна да плаче.

И точно тогава Джоузи Дженкинс, която беше на осем години и девет месеца, разбра, че може да направи своя номер. Тя усети как по ръцете ѝ премина вълна на сила и стигна чак до пръстите ѝ.

Джоузи отиде до оградата, хвана железните пръчки и ги изви встрани. Беше лесно и просто, като да скъса на две тоалетна хартия. Били Бранд измъкна главата си. На-

стъпни мъртва тишина, после всички завикаха оглушително. Били Бранд седеше със зачервено лице, с масло по ушите, но свободен.

В този момент в двора се втурна господин Мърей, следван по петите от пожарната команда. Децата зачакаха да видят дали пожарникарите ще могат за извият пръчките на училищната ограда. Били Бранд седеше сред тях – зачервен и глупав.

– Какво означава това? – попита го господин Мърей. – Как се освободи? Госпожице Джонс, какво става тук?

Госпожица Джонс, която беше изгубила ума и гума, посочи Джоузи.

– Какво? Това някой номер ли е? – попита господин Мърей.

– Да, господине – кимна Джоузи. – Видях, че Били се е заклешил лошо, затова го откlescих.

През това време командирът на пожарникарите оглеждаше извитите пръчки на оградата.

– Кой направи това? – попита той.

– Аз, господине – каза Джоузи.

Господин Мърей изглеждаше така, сякаш всеки миг ще експлодира.

– Джоузи – каза той, – тези пръти са на-

правени от желязо. Никой не може за огъне желязо, особено пък осемгодишно момиченце. Затова извиках пожарната.

– Да ги изправя ли както си бяха преди, господине? – попита Джоузи.

– Престани да грънкаш глупости! – кипна господин Мърей.

Джоузи приближи до оградата и пред цялото училище, пред директора и пред пожарникарите внимателно огъна железните пръти както си бяха преди това.

